

השטרות המזויפים, בני עשר לירות, המשיכו השבוע להופיע ברחבי המדינה. חו"ש שלם אחרי שנתגלה השטר הראשון. למי דש שטימינייזכר ברורים פורטמו ברבים, היה הזיוף מוצלח במידה כזאת, שמספר ה"שטרות המזויפים גדל למראית עין.

תחילה חקרה המשטרה את האפשרות כי מומחה זר הקים בתוך גבולות הארץ בית-מלאכה, מופיס בו את סחורתו. אך אפשרות זו נפטלה כמעט לחלוטין. נשארה רק ה"אפשרות כי השטרות מוכרות מעבר לגבול.

מומחים גרמניים. בפעם הראשונה נחקלה משטרת ישראל בשטר-כסף מזויפים בשנת 1951. חוקריה התחקו עקבות ה"שטרות, הגיעו אל הכפרים הערביים במ"ש שולש הישראלי. במהרה נמצאו פלאחים שהורו כי המטבע הופצה אליהם על-ידי מכריחים מעבר לגבול. הם מכרו את הכסף למתחכים יהודים, במחיר של 10 לירות אמיתיות לכל חבילה של 1000 לירות ישראליות מזויפות.

מודיעים מעבר לגבול העשירו את החקירה. הם סיפרו על מכון מיוחד לזיוף שטי-רייכסץ ישראליים, שהוקם בירדן בעזרת מומחים גרמניים. המטרה היתה ברורה: לגי"רם להתמוטטות שער הלירה הישראלית, וליצור קרן למימון פעולות ריגול והסתננות בתוך שטח המדינה. פעולה משטרית מהי"רה סיכלה את הנסיון.

גם הפעם הניחה המשטרה כי הכסף הוכ"ח מארץ ערבית. השאלה, בסוף שבוע זה, היתה עדיין: מאיזו ארץ, ואיך?

דרכי חיים

שקיק מטבעות

לא בכל יום מזדמנת לאברהם גולדברג, שומר לילה זקן בשיכון עממי ביפו, ה"צעה מעין זו ששטח בפניו גבר אלמוני לפני ארבעה חודשים. הגבר שהציג את עצמו כי עולה חדש מאוסטריה, סיפר לגולדברג כי איזיש רצועה שהצליח להבריח אל הארץ שיקי מלא מטבעות זהב, והוא רוצה ל"היפטר מהן.

גולדברג לא האמין. הוא ביקש לראות דוגמאות. האלמוני הביא דוגמאות. הצורך שבחן את המטבעות, אשר באוזני גולדברג: "אלה הן מטבעות זהב. כל גרם שווה לירה". למחרת הבדיקה נפגשו העולה וגולדברג בשנית. תמורת שקיק מטבעות ששקל 450 גרם שילם גולדברג 450 ל"י. אולם הצורך, שהסכים לקנות אותן יום קודם לכן, על סי הדוגמה שהוצגה בפניו, היה נאלץ ל"אכזב הפעם את גולדברג הזקן: "רימו אותך סבא. והו פה מצופה נחושות".

סגן-אלוף בכירי-המועצות. התי"א אור שמסר גולדברג במטרה התאים לתי"א אור שהיה כבר בידי העלשים מתלונות קודמות. הם ידעו כי עליהם לפנות ישר אל יצחק פיגמן, תושב יפו, גר שעלה לי"ש ראל מברית-המועצות עם פרוץ מלחמת ה"צמאות. לאחר ששירת כצבא הסובייטי ב"דרבה סגן-אלוף.

פיגמן, שהיה רב-סרן בחטיבתו של יצחק שדה, נאלץ לעזוב את צה"ל אחרי שלא הצליח להתגבר על קשיי השפה העברית. לאחר שעזב את השירות התגלגל פיגמן, נשוי ואב לשני ילדים, מדחי אל דחי. הוא התחבר עם עבריינים, היה עוסק בביטויקות מפוקפקות, מסוגה של עיסקת המטבעות. לא היה לי מה לאכול, התנצל פיגמן כאשר נתסס. "הייתי מוכרח לעשות את זה. אתם מבינים — אם אין מה לאכול, אין ברירה".

פנעים

הם לא ישבו בשקט

בלילה בו נעצר מרדכי קווי, 19. הת"א אספו כל קלפני סלמה להתיעצות רחופה. "צריך לשחרר אותו עברבות", הם החליטו. כי אחרת היה קווי, אחד מראשי הכנופיה, עלול לא להבין נכונה את אי-פעילותם של חבריו למענו. בצאתו מן הכלא. אנשי הכנופיה, כולם בני 19 — 23, פנו לעבר מסעדתו של מרדכי ("מרקו") ישראלי. בדיוק במסעדה זו נעצר קווי.

"מרקו", הם פנו לבעל המסעדה; "צריכים (המשך בעמוד 12)

פארידה התעוררה בבהלה... המצע של בתה הקטנה היה ריק... ה

ילדה נעלמה בכפר ע

פארידה אסעד התעוררה משנתה ל"ש נות בוקר. היא התבוננה סביבה, ראתה את שתי גיטותיה והמותה הזקנה ישנות לידה. מבטה נע הלאה — וקפא. המצע הקטן של בתה היה ריק.

האם קפצה ממקומה. היא שפשפה את עיניה, הוציאה את מחצית גופה דרך החלון, וקראה בקול מבהול: "ניג'מה! ניג'מה!" אך ניג'מה לא נענתה.

הצעקות העירו את שלוש הנשים האחרות שישנו בחדר. הן קמו על רגליהן, הצטופפו

בילו אותי לחדר, בו ישנה הילדה. בדרך הסביר לי אל-חאליל את סודי השינה של המשפחה. הנשים והגברים ישנו בחדרים

ואת דחקא באותו לילה. בכפר ערבי אין מקפידים כל כך בין חלון לדלת, ויתכן שאחד הילדים טיפס בשוכבותו דרך החלון. לא מצאתי שום סימנים אחרים. החלטתי לפעול על ההנחה שסעידיה נחטפה. מי יכול היה לחטוף את סעידיה ולמה? שאלתי באכזריות את בני המשפחה.

מחשבה כזו לא עלתה במוחותיהם של בני משפחת סלמה, והם נראו נדהמים. חגי סעידי ביקש ממני לחזור ולשתות קפה, כדי לשוחח בשקט ובמתינות על כל העניין. עניי

תי להזמנתו והוריתי לשוטרים לעסוק ב"נחים בגביית עדויות. הפניתי אותם גם ל"מודיעים שלנו בכפר, אולי יעלו חומר נוסף.

"חפש את האישה!"

תוך כרי שתיית ספל הקפה השני סקר-תי במבטי את כל הנוכחים. הכרתי אותם היטב. הייתי בערערה לפחות פעם בשבוע, ותמיד אורחה של משפחת סלמה. האב, חגי סעידי אל-חאליל, היה ראש משפחה תקיף. על החלטותיו וענייני מש"פחה, כמו בכל שאר ענייני הכפר, לא היה יכול להיות כל ערעור. את בניו היה חגי סעידי מארס לבנות נכדים מן הכפרים ה"ש

נפרדים, רק כשאחד הגברים רצה בכך, היה ישן באותו לילה עם אשתו, בחדר מיוחד. הילדה שנעלמה היתה ילדתו של בנו ה"ככור של אל-חאליל. עסאד, בן 26, היה מורה בנצרת, והיה חוזר לביתו בכפר אחת לשלושה או לארבעה שבועות. אולם בשב"ר עזת האחרונים, הסבירו לי, בגלל חופשת הקיץ, נמצא המורה בכפר בקביעות.

אחת לילה היה הכל כרגיל. כולם יחד אכלו ארוחת ערב, ולפני שהלכו לישון ב"רץ עסאד את פארידה אשתו ואת בתו הקטנה בכרכת ליל-מנוחה. הוא הלך אחרי כן לחדר הגברים, שהה שם עד ששכבו לישון.

"אינך מתאר לעצמך עד כמה היתה ניג'מה הקטנה נחמדה ופיקחית", אמר לי עסאד, בקול רחי דמעות, כשהתקרבו אל חדר הנשים. "אני בטוח שנמצא אותה. היא ב"יחדי קמה מתוך שינה, פתחה את הדלת ויצאה לטייל. היא ללא ספק הרחיקה ללכת וטעתה בדרך".

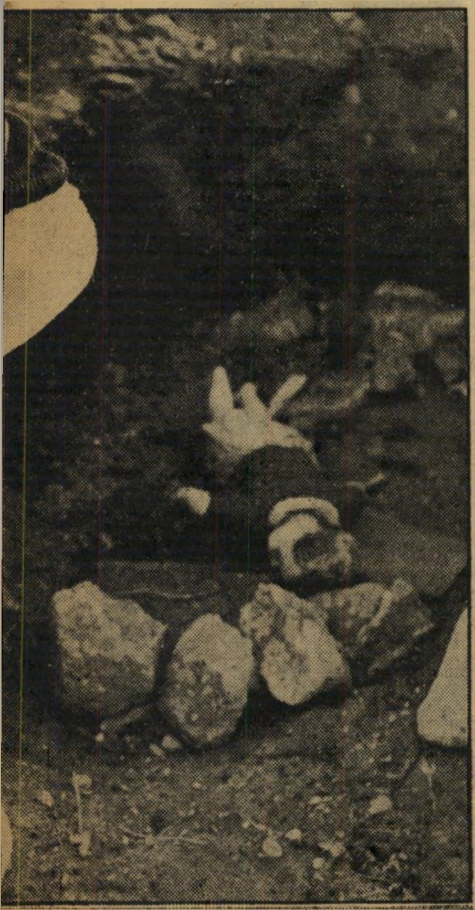
האפשרות השלישית

דרך הנשים היה דומת לכל חדר ערבי אחר. בחדר היה חלון גדול ודלת ג"ר. במבט ראשון הספקתי כבר להבחין כי לא יתכן שילדה בת שנתיים-וחצי תפתח את הדלת בעצמה.

אמרת י זאת לעסאד. "ראה; המנעול וכף המנעול זזים בקושי רב. הם חלודים כבר. לא יתכן שילדה כל כך קטנה תוכל ללחוץ ולפתוח אותם בעצמה".

הדרך השנייה, בה יכלה להעלם סעידיה הקטנה, היה החלון. באותו ליל קיץ היה תריס החלון פתוח, אולם לא היתה כל אפי-שרות שניגימה תעזוב את החלון בכוחות עצמה. הוא היה גבוה מאד וילדה בת שנתיים וחצי לא היתה יכולה לספס עליו. היא גם לא היתה יכולה לקפוץ ממנו.

נשארה אפשרות שלישית, האיזומה ביותר: סעידיה נחטפה. חוקרי משטרה מחפשים תמיד את האפי-שרות הקשה ביותר. התחלתי לבדוק את החלון. הסתכלתי בו בעיון, עד שגיליתי את הסימן הראשון: אבני הקיר היו אבנים מסותתות. בכמה מהן אפשר היה להבחין בקלות שינוי בצבע, ועל כמה מהאבנים אפשר היה להבחין בפגיעות ברורות בזה"י יותיהם. היה זה סימן מובהק שמישהו ניסה לספס על החלון מכחוצ, ואחריכך מבפנים. אולם לא היתה כל הוכחה שהאלמוני עשה

הסוד הנורא מאזי ערה) כורב בכ"ר מבלי להשאיר כל עקבות. נמצאה בבור זה אחרי שב

אסעד אל-חאליל, ח"ס מאזי ערה) כורב בכ"ר מבלי להשאיר כל עקבות. נמצאה בבור זה אחרי שב